

z moci úřední. Není proto třeba obírat se dalšími vývody, v nichž dovolatel doličuje, že měl právní zájem ve smyslu § 228 c. ř. s., jakož i uplatňovaným dovolacím důvodem rozporu se spisy. Z rozhodnutí čis. 8472 sb. n. s. nemůže dovolatel ničeho pro sebe dovozovati, poněvadž tam šlo o jiný skutkový podklad a o jiné žalobní prosby.

Zda dovolatel mohl ze skutečností v žalobě uplatňovaných se brániti proti účinkům onoho kontumačního rozsudku, to jest zejména proti vymáhání práva tímto rozsudkem žalovanému přiznaného, není třeba zkoumati, když dovolatel sám stojí na stanovisku, že žalobě jeho mělo býti vyhověno, jako určovací a neučinil-li žalobní žádost, kterou by se domáhal nepřipustnosti tohoto vymáhání.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. prosince 1932 č. j. R v II 679/31. Karel Jelínek.

Rozhodnutí, které na místo samosoudce vydal senát, jest zmatečným.

O d ů v o d n ě n í nejv. s.: Předpisy o obsazení soudu jsou právem donucovacím a jde proto o zmatek podle § 477 čis. 2 c. ř. s. i v případě, že rozhodl senát o věci, o níž měl rozhodovati samosoudce (srovnej k tomu sb. n. s. čis. 10059 a 10936). Ale rekurent ani jinak není v právu. Podle žaloby a žalobního žádání domáhali se žalobci neplatnosti kupní smlouvy a vrácení částky 20.000 Kč, dané na kupní cenu a eventuálně, aby žalovaný byl uznán povinným, zaplatiti jim náhradu škody 20.000 Kč, že tato částka 20.000 Kč se kompensuje s pohledávkou žalující strany, tam blíže uvedenou, takže žalobci jsou povinni zaplatiti jako zbytek kupní ceny jen 20.000 Kč, a že jest žalovaný povinen dáti těchto 20.000 Kč knihovně vymazati, pokud se týče svoliti, aby se tak stalo na základě rozsudku. Nejde tedy o dva nároky hlavní, jež by bylo lze počítati, nýbrž o jeden nárok hlavní a o jeden nárok eventuální a ocenil-li žalobce hodnotu předmětu sporu na 20.000 Kč, jest touto částkou oceněn i hlavní i eventuální nárok, takže rozhodnuto mohlo býti za všech okolností jen o sporu, jehož předmět na penězích, pokud se týče na peněžní hodnotě (§§ 54—60 c. ř. s.) nečinil více, než 20.000 Kč. Jest proto souhlasiti s odvolacím soudem a ježto bylo projednáváno před senátem, jest rozsudek a řízení jemu předcházející, počínajíc ústním jednáním ze dne 1. prosince 1931 podle § 477 čis. 2 c. ř. s. zmatečným. Na věci nic nemění, že žalobci při tomto ústním jednání omezili žalobu na žalobní žádání eventuální, podle toho, co uvedeno, oceněné ostatně na 20.000 Kč, ani okolnost, že s touto věcí byla spojena ke společnému jednání jiná sporná věc (Ck I 177/31), ale nezáleželo by ani na tom, kdyby bylo pravdou, že se ocenění žaloby, správně snad hodnoty předmětu sporu, stalo

omylem, ana by případný omyl zastupovala žalující strana, leč by šlo o patrné nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., zjevné již ze samého spisu, co netvrdí ani rekurenti a o co ani nejde. Pokud rekurenti tvrdí, že předmětem žaloby jest část jistinné pohledávky ještě nezapravené, přezírají, co žalovali, totiž navrácení zaplacené již částky kupní ceny 20.000 Kč a po případě náhradu škody ve stejné výši.

Neodůvodněnému rekursu nebylo tedy vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 10. března 1933
č. j. R II 77/33. Karel Jelínek.

Zánik exekučně zabavené pohledávky příslušící exekutovi proti státu přeúčtováním na dlužné daně exekutovy neposkytuje státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení této exekuce podle § 295 II. odst. ex. ř.

Zodůvodnění nejv. soudu: Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce, jež učinila česká finanční prokuratura v zastoupení čsl. státu jako poddlužníka podle §§ 39, odst. 2. a 295, odst. 2. ex. ř., a své rozhodnutí odůvodnil tím, že zabavená pohledávka povinného proti čsl. státu byla likvidní a k výplatě poukázána, takže jejímu soudnímu zabavení nebyl na překážku předpis dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s. a § 295, odst. 2 exek. řádu.

Proti správnosti tohoto odůvodnění není v dovolacím rekursu ničeho namítáno. Fin. prokuratura v zastoupení poddlužníkově již ani netvrdí, že zabavená pohledávka povinného nebyla likvidní a poukázána k výplatě, nýbrž jen dovozuje, že zadržená částka — to jest pohledávka povinného proti čsl. státu, na kterou se vede exekuce, — byla pravoplatně přeúčtována na dlužné daně povinného, že tím přestala býti pohledávkou, a že by exekuce byla vedena na předmět, který neexistuje. Z toho jest patrné, že dovolací rekurs uplatňuje pouze, že zabavená pohledávka povinného zanikla přeúčtováním čili vzájemným placením podle § 1438 obč. zák. Avšak takový zánik zabavené pohledávky neposkytuje čsl. státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení exekuce, neboť v oznámení podle § 295, odst. 2. ex. ř., jež se podle § 39, odst. 2. ex. ř. považuje za návrh na zrušení exekuce, může býti jen uplatněno, že povolení exekuce jest nepřípustné, ježto se přiči předpisům, podle kterých jest dotčená pohledávka vyňata z exekuce vůbec anebo v povoleném rozsahu. (Viz též nařízení býv. min. sprav. ve Vídni ze dne 15. prosince 1899 čís. 56. věstn. min. sprav.)

Tvrzená okolnost, že pohledávka, na kterou se vede exekuce, byla již zaplacená nebo zanikla kompensací, neměla by